

flaaede, og proclamerede Princip ikke er blevet fulgt, hvor det angik Slesvigsktoldassistenter. Da de kom hertil, bleve de nemlig i 1865 ansatte som Constituerede; i 1867 — og det beder jeg Dem at bemærke — bleve de fast ansatte og kom altsaa ind i Rækkefølgen af de kongerigiske Toldassistenter, men hvad skeer i 1869? Da bryder man sig slet ikke om, at de nu ere i Rækkefølgen af de kongerigiske Toldassistenter, men man tager Folk, der ikke staae i fjerneste Forhold til Staten, som derimod ere privat ansatte i forskjellige Toldcontoirer, og sætter dem ind med 500 Rd., medens de fra Slesvig Fordrevne have 300 Rd. Det er dog, saa tydeligt som muligt, at dette er et Brud paa det Princip, der engang er proclameret, og det bliver anvendt imod disse Mænd, som ere 40—50 Aar gamle, saaledes at unge Mennesker fra 25—26 Aar komme til at staae paa 500 Rd., medens de staae paa 300 Rd. Det forekommer mig ogsaa tydeligt, at det vilde have været i Statskassens Interesse, om de fordrevne Slesvigsktoldassistenter vare komne ind paa den høiere Plads, thi derved havde Staten sparet paa det Tilskud, den maa give til dem, idet Bestemmelsen desangaaende udtrykkelig er, at det Tilskud, de faae, opføres saasnart de komme op paa høiere Gager, saaledes at de have det Samme som tidligere. Det forekommer mig derfor, at man ikke kan sige Andet, end at de ere meget haardt behandlede, og jeg tænker derfor, at det høje Thing vil gaae ind paa det under Nr. 10 stillede Vædringsforslag, som dog noget forbedrer deres Stilling. Der er dertil ikke Andet at sige, end at nogen Naade dog er god.

J. M. Mørk: Jeg vilde gjerne sige et Ord til anbefaling af det af endeel Medlemmer under Nr. 15 stillede Vædringsforslag om at stille Løkken som et selvstændigt Toldsted uafhængigt af Hjørring. Jeg føler mig saameget mere opfordret dertil, som jeg uden Foranledning fra min Side, siden Sagen

sibst blev behandlet her, har fra flere anseete Handlende i Løkken modtaget utvivlsomme Vidnesbyrd for, at man der anseer en saadan Forandring for særdeles onffelig og under andre personlige Forhold endog saa for nødvendig for Handelens og Skibsfartens Liv. — Jeg maa derhos tilstaae, at de Argumenter, som ere anførte af den ærede Finanzminister, derimod, ingenlunde forekomme mig at være flaaende. Den ærede Finanzminister anførte for det Første, at der var endeel andre Toldsteder, hvor et lignende Forhold fandt Sted, og dernæst at det, som egentlig udgjorde den Gnea Overordnethed over den Anden ved disse to Toldsteder var mere et Regnskabsvæsen, et Kassacontrolvæsen end Noget, der havde Indflydelse paa selve Toldklareringen og Skibserpeditonen; men jeg skal dog bemærke, at naar det var saa, synes det mig, at der maatte fra selve de paagældende Handlendes og Søfartdrivendes Side være meget liden Anledning til saa stærkt at nære et Vasse, som de dog virkelig have om at komme ud af denne Forbindelse, thi i saa Tilfælde blev det en simpel indre Toldsag, som ikke kunde gjøre nogensomhelst Forandring i Expeditionens Hurtighed. Men dernæst anførte den ærede Minister, at de paa en vis Maade snarere vare bedre stillede i Løkken med Hensyn til en hurtig Afgjørelse af saadanne tvivlsomme Spørgsmaal, som den locale Embedsmand maatte ansee sig ude af Stand til selv at afgjøre, idet de havde den Udvei at kunne henvende sig til den i Nærheden værende overordnede Toldembedsmand, nemlig Toldforvalteren i Hjørring, istedetfor til Overboldinspectøren. Her skønner jeg imidlertid ikke rettere, end at dette ikke holder ganske Stil, thi naar et saadant tvivlsomt Tilfælde foreligger, saa forekommer det mig, at er det en dygtig Mand, der er tilstede i Løkken, der overhovedet veed at afgjøre de Tilfælde, som en stedlig Autoritet uden at gaae til Overautoriteten kan afgjøre, saa er der ikke nogen Grund til at henvende sig til den Overordnede i Hjørring.